CUM VĂ PREGĂTIȚI PENTRU JOCURILE OLIMPICE?

Cîți atleți români vor concura în Mexic?

Ca rezultat al condițiilor tot mai bune de activitate create atletismului, al preocupărilor sporite pentru dezvoltarea bazei sale de masă, pentru creșterea continuă a măiestriei atleților fruntași și pentru obținerea de performanțe de valoare internațională, în ultimii ani a fost înregistrat, în țara noastră, un salt calitativ în dezvoltarea acestei importante discipline sportive.

În această privință, este îmbucurător faptul că la startul diferitelor competiții interne se prezintă astăzi un număr crescut de concurenți, că – în general – valoarea lor a atins un nivel superior celei din anii trecuți, că secțiile de atletism din cluburi și asociații au început să se consolideze din punct de vedere organizatoric, că se muncește mai bine, cu mai mult discernămînt, în perspectivă.

Pe de altă parte, tot mai mulți atleți români se impun astăzi în mari competiții internaționale. Și ca să nu dăm decît un singur exemplu, ne vom mulțumi cu cel al ultimei ediții a Jocurilor Olimpice la care atleții noștri au totalizat 21 de puncte în clasamentul neoficial, au cucerit două medalii de aur (**Iolanda Balaș și Mihaela Peneș**), una de bronz (**Lia Manoliu**), două locuri V (**Viorica Viscopoleanu și Șerban Ciochină**) și un loc VI (**Maria Diaconescu**). Aceasta a fost desigur cea mai reușită izbîndă a atleților români.

Performanțele de la Tokio aparțin însă trecutului! Este firesc să privim înainte, să fim preocupați de ceea ce vom realiza peste doi ani, la Jocurile de la Ciudad de Mexico.

Pînă la Olimpiada din Mexic n-a mai rămas chiar atît de multă vreme, dar se pot realiza multe lucruri importante. Dar cu o condiție: *să se muncească foarte serios și nici un minut să nu fie irosit în activitatea de fiecare zi.* Tocmai de aceea, pregătirea atleților noștri, ca și a celorlalți sportivi români, trebuie orientată după „busola" Mexic, apăsîndu-se, în pregătire, pînă la fund pe pedala „acceleratorului".

În acest an ne aflăm la jumătatea drumului dintre Tokio și Ciudad de Mexico și coincidența face ca în acest sezon să fie programate și campionatele europene de atletism de la Budapesta. Nici că se putea un prilej mai nimerit ca, într-o competiție atît de importantă la care participă cei mai aleși atleți de pe continent, să-i vedem la lucru și pe reprezentanții noștri, pe cei care vor fi chemați, peste doi ani, să îmbrace tricoul olimpic al țării. Și ca să spunem lucrurilor pe nume, trebuie să arătăm că atleții pentru Olimpiada din 1968, vor fi aleși dintre sportivii actuali și mai puțin probabil dintre cei care vor apare să zicem în... 1968. Deci, aproape de pe acum, știm pe ce contăm! Și dacă așa stau lucrurile, trebuie să-i pregătim pe aceștia la nivelul cerut de marea întrecere olimpică.

Pînă atunci însă să vedem ce facem cu... Budapesta! Într-un număr recent am publicat lista celor care și-au realizat standardurile de participare, impuse de Federația Internațională, pentru campionatele europene. După cum se știe, doar 12 atleți și 9 atlete au îndeplinit standardurile pentru „europene". Cifra totală ni se pare prea mică în comparație cu ceea ce așteptăm de la atleții noștri, mai ales că avem în vedere un amănunt pe care nu trebuie să-l neglijăm. La C. E., ca și la olimpiadă, o țară poate înscrie cîte trei atleți de fiecare probă, cu condiția să fie îndeplinite standardurile cerute. Ca să nu vorbim de 1968 și să ne „mulțumim" cu 1966, vrem să arătăm că pe „Nepstadion", cel puțin pînă la ora actuală, noi nu vom avea cîte trei atleți la nici o probă, ci doar cîte doi putînd fi înscriși la 100 m, 200 m, 10 000 m și lungime la bărbați, lungime, înălțime, disc și suliță femei!

***P**e baza performanțelor anului 1965, a propunerilor antrenorilor, la începutul acestui sezon a fost alcătuit, în principiu, lotul „posibililor" pentru campionatele europene. Iată-l cu specificarea anului de naștere al fiecărui atlet, clubul și antrenorul său, obiectivul de îndeplinit pentru 1966 și cît a realizat fiecare.*

Gh. Zamfirescu	1942	Steaua	V. Dumitrescu	10,3	10,3
				20.8	20,9
C. Blotiu	1944	Rapid	Gh Stănel	3:39.8	3:46,0
A. Barabaș	1937	Dinamo	M Tintorescu	13:45,0	14:04,4
				29:00,0	29:13,2
N. Mustață	1941	Dinamo	M. Tintorescu	29:10,0	29:13,6
Z. Vamoș	1936	Dinamo	Gh. Rugină	8:32,0	8:40.4
V Caramihai	1939	Steaua	M. Tintorescu	8:37,5	8:48.0
I. Popa	1940	Steaua	N. Păiș	1.33:00,0	1.32:07,0
L. Caraiosifoglu	1944	Dinamo	Al. Stoenescu	1.35:00,0	1.35:26,8
V. Suciu	1946	CSMS	Gh Teșu	14,3	14,4
V. Jurcă	1939	Dinamo	Al. Stoenescu	51.6	52,3
Ad. Samungi	1939	Steaua	I. Söter	7,75	7,71
S. Ciochină	1939	Metalul	B. Elias	16,40	16,24
C. Socol	1941	Univ. Cluj	I. Arnăutu	7500	7048
V. Mureșanu	1943	ICF	D. Alexandrescu	7600	6315
P. Astafei	1942	Steaua	Gh. Zimbreșteanu	4,85	4,82
V Sălăgean	1940	St. roșu	A. Coman	56,00	54.13
I. Naghi	1946	Steaua	M. Buhlea	56.00	55.88
Gh Costache	1946	Dinamo	C. Spiridon	66,00	64.40
V Viscopoleanu	1939	Steaua	I. Söter	6.60	6,59
I. Balaș	1936	Steaua	I. Söter	1,88	1.83
L. Manoliu	1932	Metalul		55,00	51,92
O. Cataramă	1940	Șc. sp. UCFS C Lung	Em Drăgan	55,00	51.18
M Peneș	1947	Dinamo	L. Pandele	62,00	58,36
După primele concursuri, acest lot a fost completat cu:					
S. Ioan	1948	SSE I	Gh Stănescu	2,07	2,01
V Sărucan	1945	Dinamo	I. Vintilă	7.55	7,72
A Stoenescu	1949	St. Alex	C. Dumitrescu	1,66	1.71
El Vintilă	1946	Dinamo	I. Vintilă	6.15	6.10
M. Ciurea	1947	Dinamo	L. Pandele	52,00	52.52

Acest tabel reprezintă tot ceea ce avem mai bun la ora actuală în atletism, oamenii cu care — eventual — ne putem prezenta la campionatele de la Budapesta. Întrucît obiectivele respective vizează întreg anul competițional, poate că este prematur să tragem concluzii definitive și să facem bilanțul, mai ales că în fața atleților noștri se află încă numeroase concursuri importante (cel mai apropiat fiind chiar săptămîna viitoare: finalele campionatelor republicane de la Cluj) și că mai există deci posibilități ca cifrele propuse pentru 1966 să fie realizate.

Aceasta nu ne împiedică însă ca, studiind listele rezultatelor înregistrate în acest sezon, să putem trage unele concluzii. La o seamă de probe, cifrele sînt în progres față de anii trecuți. La alte probe cum sînt cele masculine de semifond, la garduri, la înălțime, la suliță, la disc fete etc., situația este nesatisfăcătoare.

Progresele atletismului nostru (cele care vizează valoarea internațională) sînt datorate eforturilor unor individualități bine marcate, dar care se fac totuși într-un ritm lent, în neconcordanță cu obiectivele și posibilitățile atletismului nostru.

O recentă ședință de analiză a situației îndeplinirii obiectivelor atleților noștri fruntași în perioada pînă la 17 iulie a subliniat eforturile și munca unor atleți și antrenori și a tras semnalul de alarmă pentru activitatea altora.

Ca un fir roșu care s-a desprins din discuții a fost lipsa de concursuri pentru atleții noștri fruntași, în care ei să se rodeze, să se obișnuiască cu atmosfera de întrecere și să realizeze rezultatele dorite. Din numeroasele exemple furnizate cu acest prilej reținem doar cîteva. În 1966, Gheorghe Zamfirescu, atletul cu cele mai multe concursuri, n-a avut totuși decît 38 de starturi, cînd normal ar fi fost să aibă cel puțin încă pe atîtea. Petre Ciobanu, în schimb, n-a avut nici măcar 10 starturi!? În mod just antrenorul Vasile Dumitrescu sublinia faptul că atleții noștri, în special sprinterii, au nevoie de „snopuri" de concursuri care să-i ajute efectiv în pregătire. Concurînd doar cînd și cînd, atletul simte o exagerată răspundere față de evoluția sa și randamentul în loc să crească, scade.

Împărtășim în totul părerea antrenorilor că lipsa de concursuri reprezintă o frînă în calea progresului, a rezultatelor înalte. Există însă o neconcordanță între această observație și realitate. Anul acesta, numai în Capitală au fost organizate nenumărate concursuri la care însă participarea a fost extrem de redusă, cei mai mulți dintre atleți mulțumindu-se cu rolul de spectatori. Ziarul nostru a criticat nu o dată această pasivitate a atleților și a antrenorilor față de concursuri și să ne amintim de etapa orășenească a campionatelor republicane de la care au lipsit sumedenie de atleți! Atunci cum rămîne: au fost sau nu concursuri? După părerea noastră, mai corect ar fi fost să se spună că unii atleți s-au eschivat pur și simplu să participe la mai multe concursuri și că antrenorii n-au întreprins mai nimic în această privință, considerînd concursuri de rodaj doar pe cele internaționale, înțelegere pe care practica o respinge! Ne amintim că, în primăvară, pe stadionul Republicii a avut loc o competiție cu puțini participanți. La aceeași oră, dar pe Tineretului, o serie de atleți fruntași participau la un... antrenament controlat!?

***S**-a vorbit în această ședință, și nu este pentru prima oară, despre rezultatele slabe ale alergătorilor noștri pe 400 m și s-a subliniat că metodica antrenamentului pentru această probă este greșită, că alergătorii pe 400 m desfășoară o muncă de pregătire la un nivel inferior celei a specialiștilor de la 100 și 200 m (!), că se irosește timpul cu o serie de atleți care, în decurs de cîțiva ani, n-au ajuns să dea randamentul scontat, obținînd mereu aceleași rezultate la plafonul mediocrității. Ion Osoianu (născut în 1944), de pildă, a alergat 49,5 sec în 1963, iar astăzi are un rezultat doar de 49,7! De ce nu se încearcă cu Osoianu și cu alții trecerea lor la proba de 800 m? Poate că pe această distanță să fie capabil să realizeze rezultate mai bune.*

Cercetînd lista alergătorilor pe 400 m se constată că la această probă nu există specialiști în adevăratul sens al cuvîntului, capabili să realizeze saltul calitativ, atît de mult așteptat.

O probă la fel de săracă în specialiști este și cea de 110 mg. Foarte just remarca prof. Dumitru Alexandrescu că antrenorii noștri preferă să-și irosească timpul cu alergători de 10,9—11,0 pe 100 m, în loc să muncească cu ei și să-i specializeze pe 110 mg unde, eventual, ar putea da un randament mai mare. Legat de această probă reținem observația făcută asupra necesitățiii utilizării oficiale în concursurile juniorilor de 17—19 ani, a gardurilor de 106 cm în locul celor de 91,4 cm. Atletismul nostru ne oferă suficiente exemple de alergători care, ca juniori, se anunțau talente deosebite, pentru care mai tîrziu cei 106 cm ai gardului de seniori să fi fost mult prea... înalți! Și e bine să știm de la început pe ce contăm.

***A**ntrenorii lotului republican au prezentat în mod detaliat problemele fiecărei probe în parte, făcînd o analiză multilaterală a activității actualilor atleți fruntași și a juniorilor care aspiră la acest titlu. Din păcate, am constatat că penuriei de rezultate de valoare i se găsesc prea multe „explicații", prea multe justificări, că lipsurile nu sînt atacate frontal, că nu se merge de fapt la cauza lor. Din acest motiv performanțele bune sînt încă prea puține, la multe probe contăm doar pe 1—2 atleți de o valoare ceva mai ridicată, la altele se înregistrează o scădere accentuată a nivelului performanțelor și se obțin cifre nepermis de slabe. Scoateți din clasament de la 10 000 m, de exemplu, pe Barabaș și Mustață și veți vedea cu ce vom rămîne! La fel la 3 000 m. obstacole, la fel la disc, suliță etc.*

Este încă mult prea mare decalajul între primii și ceilalți clasați la fiecare probă, ceea ce favorizează atît de periculoasa automulțumire pentru fruntași și... „renunțarea" pentru unii dintre ceilalți.

Din discuții a reieșit că volumul de muncă și calitatea acestei munci nu este, în toate cazurile, la nivelul pretențiilor actuale ale activității sportive de performanță, că atleții ar putea realiza mult mai mult decît fac astăzi, dacă...

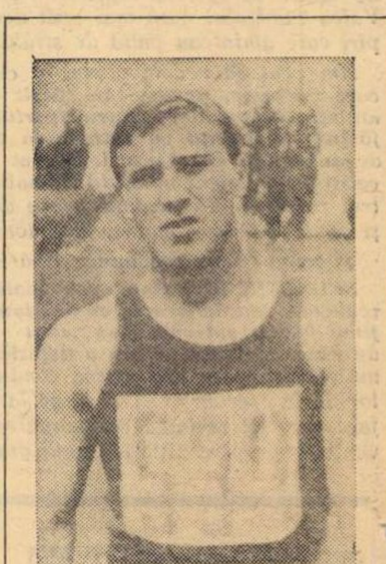
Sprinterele, altfel tinere și talentate, nu sînt solicitate în antrenament la maximum și de aceea nici rezultatele lor nu coboară sub 12,0 pe 100 m și sub 25,0 pe 200 m (în 1965 a 11-a junioară europeană avea 11,8 și respectiv 24,5!).

Se spune despre alți juniori, despre ale căror posibilități nu ne îndoim, că vor fi solicitați mai intens în viitorul apropiat. Se uită însă că 18—19 ani este, în cele mai multe cazuri, vîrsta marilor performanțe. Bob Mathyas a fost campion olimpic de decatlon la 17 ani, Valeri Brumel vicecampion olimpic la 18 ani, Bob Seagren recordman mondial la prăjină la 19 ani, Mihaela Peneș campioană olimpică la 17 ani...

Șerban Ioan, Sanda Anghelescu, Ana Petrescu, Olga Damian, Zoltan Heghedus, Ecaterina Vitalios și încă mulți alții pot și trebuie să dea acum mult mai mult. Pentru aceasta se cere în primul rînd antrenorilor mai mult curaj și mai multă consecvență în aplicarea principiului eforturilor maxime în pregătire. Altfel, și acești tineri, ca și alții înaintea lor, vor trece prin perioada de „talent" fără să realizeze ceva deosebit care să-i stimuleze apoi în pregătire și ca seniori.

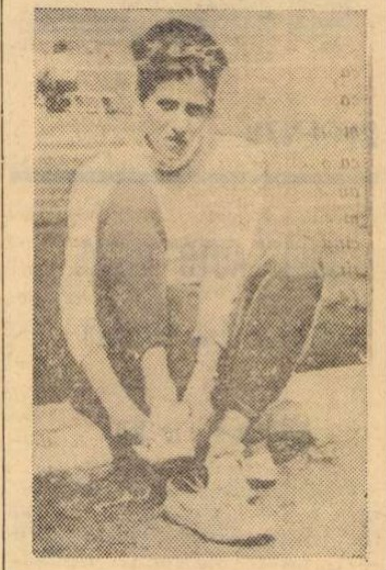
In această privință se constată că unii antrenori își „cocoloșesc" elevii, nu sînt exigenți cu ei, astfel că pregătirea acestora nu se face la nivelul cel mai înalt. Din cauza acestei „cocoloșiri", Constantin Blotiu s-a înfumurat și știindu-se primul în țară și-a neglijat pregătirea, fapt care a făcut ca în loc de 3:39,8 cît își planificase pentru acest an pe 1 500 m, să realizeze rezultate foarte modeste. Antrenorul Gheorghe Stănel poartă răspunderea că acest tînăr nu mai este la fel de modest și de harnic ca acum doi, trei ani. La fel greșește și antrenorul Alexandru Stoenescu, în relațiile sale cu unii dintre elevii săi (P. Ciobanu, I. Rățoi). Și rezultatele bune întîrzie!

Pornind de la aceste exemple — din păcate mai sînt și altele — considerăm că, în interesul muncii, este nevoie să fie serios îmbunătățite relațiile dintre antrenor și atlet. A fi „om cumsecade" nu trebuie înțeles ca o slăbiciune a antrenorului, care să ducă la concesii, la renunțarea la exigență.

***Brașoveanul Nicolae Piță** (16 ani, peste 1,80 m înălțime) — fotografia de sus — se anunță un sprinter de nădejde. Bine pregătit el va putea realiza, în scurtă vreme, rezultate de valoare. Anul acesta a cîștigat campionatele școlare (80 m 9,1 și 300 m — 36,9) și concursul republican al juniorilor „mici" (80 m — 9,3 și 300 m — 37,1).*

***Clujeanca Ileana Silai** (24 ani) — jos — se dovedește în acest an cea mai rapidă dintre alergătoarele noastre de semifond. Rezultatul său de 2:07,8 este la o secundă de recordul țării, pe care-l va asalta din nou la campionatele republicane. Este interesant de subliniat ritmul rapid impus de ea: 200 m — 28,2, 300 m — 42,2, 400 m — 59,0, 500 m — 1:14,2, 600 m — 1:32,1. Lipsită de o concurență puternică ea a „slăbit" însă acest ritm în finalul cursei.*

Atleții noștri, antrenorii lor, ceilalți specialiști trebuie să privească cu tot simțul de răspundere perspectivele atletismului nostru pentru J. O. Ceea ce s-a făcut pînă acum nu poate reprezenta în nici un caz prilej de deplină satisfacție. Există posibilități, încă nefolosite, există condiții dintre cele mai bune pentru ca activitatea atletică din țara noastră să înregistreze, pe toate planurile, un salt calitativ și mai însemnat. Recentele performanțe realizate de unii dintre atleții seniori, ca și cele ale juniorilor la meciul cu R.S.S. Ucraineană, afirmarea unor tinere talente în multe regiuni ale țării (Oltenia, Brașov, Argeș, Bacău etc.) demonstrează că numărul atleților de valoare poate să crească foarte mult. Aceasta depinde numai de seriozitatea în pregătire a sportivilor și de calitatea muncii antrenorilor. De asemenea este nevoie de o preocupare mai mare și un sprijin mai susținut, de mai multă răspundere din partea consiliilor regionale ale UCFS, cluburilor sportive, antrenorilor și sportivilor înșiși.

ROMEO VILARA